

The image shows a 3D perspective of a book cover. The cover is dark grey or black. On the left side, there is a vertical image of a tree trunk with rough, textured bark. The top half of the cover is mostly black, while the bottom half shows a dark, mossy forest floor. The title 'Sorveto' is written in a large, white, serif font at the top. Below it, the word 'povídka' is written in a smaller, white, italicized sans-serif font. At the bottom, the subtitle 'Setkání s časem' is written in a large, white, serif font, with 's' and 'časem' on separate lines.

Sorveto

povídka

**Setkání
s časem**

Sorveto

Setkání s časem

(Příběh o pochopení)

*

Povídka ze stejnojmenné knihy povídek.

*

Projíždím provázanými kamennými budovami připomínajícími obří šestizubý hřeben. Tvoří zvláštní architektonický komplex připomínající současnou betonovou zástavbu. Dobu jejího vzniku lze datovat do temného středověku, zasaženého tise a zákeřně se plížící morovou ránou.

Mohutné stěny, chránící vystrašené obyvatele městečka a přilehlých vesnic, by jistě ani v nejděsivějším snu nenapadlo, že se jejich poslední útočiště stane současně pastí i hrobem. Nemilosrdné nařízení zatlouct okna i dveře všude tam, kde se nákaza projeví, ukončilo mnoho nevinných životů. Modlitby, víra ani metrové klášterní zdi nedokázaly rozsudku smrti zabránit. I když hustý dým a odporný zápach vypálených domů a hromad mrtvých těl dávno vyvanul z poslední štěrbiny, stavitelský skvost středověku přesto zůstává i nadále mlčícím mementem lidské necitelnosti a bezohlednosti.

Přilehlý rozsáhlý park halí astrální šero současně do tmy i světla. Jeho zdroj nelze i při sebeúpornější snaze postřehnout. Světlo a tma tvoří jeden neoddelitelný celek, popírající veškeré přírodní zákony. Astrální šero dovoluje nasytit mysl jen podstatnými a důležitými informacemi. Vše ostatní nenávratně rozpouští v temném stínu, který dokáže být velice děsivý. Čím je sdělení naléhavější, tím hrůznější noční můrou dokáže mysl zaplavit. Temno zmohutní a z neprostopných ponurých stínů neúprosně vystupují zhmotnělé naléhavosti našich životních změn.

Mne však obklopuje astrální šero s příjemně velkým spektrem viditelnosti, což mi současně při průjezdu na kolečkovém křesle umožňuje pozorovat a slyšet scénu v jednom z podloubí hřebenové stavby.

Každý zub kamenného hřebene má dvě podlaží s řadou dvaceti oken, doplněných několika nezbytnými bohatě zdobenými vstupními dveřmi. Prostory mezi všemi šesti budovami jsou koncipovány jako jednotlivá nádvoří, propojená linií obloukových průchodů protínajících střed staveb. Což umožňuje pohodlný a mnohem kratší přechod z jedné budovy do druhé, bez nutnosti obcházet komplex parkem. V průběhu dějin se smysl a účel starodávného kláštera měnil, aby

nakonec pod jeho střechami našli podnikatelský ráj středně velcí i malí živnostníci. Ve snaze zbohatnout, mnohdy za každou cenu, naplnili budovy různě kvalitním zbožím a službami. A právě jeden z majitelů malé hospůdky, čítající snad tři stolky uvnitř a dva přímo před vchodem, mě zaujal svojí velice agresivní a arogantní reakcí na nespokojeného hosta, dovolujícího si nepřijmout a nezaplatit slité zbytky piva. Jak malicherný a ubohý se jeví spor těchto dvou mužů v místech, kde před staletími přímo pod jejich nohama hořely hranice oděvů a všeho, čeho se dotkli nakažení nešťastníci.

Vidím zoufalé tváře plné strachu, mužů, žen i dětí, snažící se vytrhat prkna ze zatlučených oken, z kterých nyní hosté pobaveně pozorují spor. Jejich úsměvy kontrastují se smrtelnými dramaty probíhajícími před staletími snad jen několik centimetrů za jejich zády. Malicherný spor, smrt hladem a žízní bez sebemenší naděje na záchranu nemocných i zdravých členů několika rodin namačkaných v malých místnostech, mají stejného jmenovatele. Lidskou hloupost.

Nechávám křik rozléhající se po nádvoří za sebou a mířím do parku. Při jízdě pozorně sleduji obrubu zdánlivě neuspořádaného propletence prašných chodníků. Přesto se mi na pravou podařilo najet. Nesnažím se pohyb ovlivnit, jen sleduji obrubu plynule se zdvihající nad okolní terén. Nakonec zasáhnu a z krajnice sjíždím dřív, než se převrhnou. Bez logického důvodu, přesto vědomě na stranu, kde musím zákonitě uvíznout.

Podvědomí se bezesporu snaží navodit situaci ústící k otázce, proč jezdím v elektrickém invalidním vozíku, když je mé tělo v dokonalé kondici.

Vstávám, vytahuji zabořené kolo a vracím křeslo na chodník. Po očku pozoruji reakce lidí, ale nikdo v mém zorném poli nevysílá sebemenší náznak pohoršení. Stejně jako já vnímají invalidní vozík coby dopravní prostředek, usnadňující rychlý a pohodlný pohyb po městských pamětihodnostech, jejichž součástí je i tento park s více jak dvousetletými stromy.

Usedám zpět, pohodlně se opírám a natahuji pravou nohu mimo stupačku, jako zřejmý signál, že vozík pouze používám, nikoli potřebuji. Sedím nehnutě a upírám zrak deset metrů před sebe, na kamenou zídku, výškou dosahující téměř k hrudníku dospělého člověka. Odděluje park od srázu tvořícího doširoka rozvinutý romantický pohled na spodní část města, rozvitého k samotné hranici potmělé

krajiny. Soustředěný pohled na pečlivě uspořádané kamenné kvádry pomalu, téměř nepostřehnutelně, střídá okamžik prázdnoty, mění se v něco nového. Se zaujetím, s mírně přivřenýma očima, pozorují vědomí, jak si poradí s přicházející výzvou.

Vědomí promítá obrazový záznam v podobě starého filmu, sestříhaného z fragmentů všech známých dopravních prostředků, včetně invalidního kolečkového křesla. Poté přidává nemnoho stále se opakujících emocí, doplněných o předsudky oddělené od logiky a racionálního uvažování. Následně povolává selský rozum a celou záležitost uzavírá hodnocením a klidem v duši.

Film zobrazoval prkna s kolečky pro středověké invalidy s amputovanými nohama. Kočárky letité i současné pro děti, zdržující matky pomalou chůzí. Dřevěné koloběžky a kolečkové brusle. Invalidní vozíky současnosti, obyčejné i elektrické, stejně tak i rozličná gyroskopická kola. Výčet se zdál nekonečný. Pochopil jsem, že všechny dopravní prostředky vytváří lidé pro snadnější a pohodlnější překonání vlastního pocitu nedokonalosti, jenž jim brání v uskutečnění svých zkeslených představ. Následující záplava předsudků a emocí ukázala nejen strach z ponížení, opovržení a posměchu, ale i jejich živnou půdu. Neochotu strach změnit prostým zastavením a krátkým zamyšlením.

Nemám čas. Čas mě tlačí. Nejsem pánem svého času. Kéž bych měl více času. Věty, které zneužívám k zakrytí své neochoty změnit, rozvinout a obohatit vlastní život o nové podněty. Podvědomí začalo chápat, co se mu vědomí snaží ukázat. Čas, nemoc mého života, je současně i lékem. Stačí se na pár minut denně zastavit a položit si prostou otázku. Co mohu udělat, aby mi nescházel čas. Poté přijmout odpověď a realizovat ji.

Čas vyléčil i ustrašený pohled na vozítka pro invalidy z první světové války. Dnes nikdo nepovažuje skateboard za pomůcku středověkých mrzáků a válečných invalidů, zasluhujících si respekt a bázeň coby symbol hrůzy a utrpení. Čas vyléčí i vnímání současných invalidních vozíků. Zanedlouho člověk, snažící se dohnat svůj čas, začne hledat odpověď na otázku, proč jezdím na nepohodlném elektrickém kole, když mohu jezdit v pohodlném křesle.

Vědomí uzavírá databázi a vrací otěže podvědomí, aby mohlo informace kombinovat s realitou přítomnosti.

Zvedám zrak k bezhvězdné obloze, když vtom se na mě obrací dvě mladé ženy nezachytitelného věku. Jedna z nich se ptá klidným, vyrovnaným hlasem, nenaznačujícím žádné emoce, jen přirozenou ochotu:

„Mohu vám nějak pomoci?“

„Ne, děkuji, mohu chodit.“

Slova pronáším stejně jako dívka, velice klidně, přirozeně, bez emocí či studu a pokračuji vstávaje:

„Vozík používám jen jako dopravní prostředek. Abych toho více... stihnul,“ dodávám po krátké odmlce a po mnohem delší upřesňuji:

„Vlastně používal.“

Procházkovým krokem všichni společně přistupujeme k zídce. Pomalá chůze vytvořila dostatek času, abych si obě dívky mohl prohlédnout. Byly si na první pohled velice podobné, nejen dokonalými postavami, výškou, černým oděvem, vlasy, ale i tváří. Nebyly krásné, byly prostě dokonalé. Když se však nyní dívám pozorněji, nenalézám téměř žádnou shodu. Jejich podobnost vychází z bezchybné dokonalosti, vnitřního vyzařování klidu, rovnováhy a nezatížené odpoutanosti.

Uvědomuji si mlčenlivost druhé dívky. Nemluví, ani když se loučí se svojí přítelkyní. Jemně se dotkla jejího ramene a vše se objaly. Poté se velice lehce, jako když motýl dosedá na orchidej, pohladily a políbily na rozloučenou. Druhá dívka odešla. Způsob jejich loučení nastínil vztah více než přátelský. Nejsem pohoršen ani udiven, má mysl událost přijala jako logické vyústění jejich dokonalosti.

Stojíme sami, tváří v tvář. Pozoruji dívčiny dlouhé černé vlasy, lehce zakrývající koutky průzračně modrých očí, spojených s mým nekonečně dlouhým pohledem. Cítím nový nepoznaný klid. Připadá mi velice povědomá. Pátrám v paměti a k mému překvapení ji nacházím ve všech vzpomínkách. Konkrétní setkání však nemohu nalézt. Štírá mě neodolatelná touha dotknout se jí. Musím alespoň na okamžik prožít její hebký motýlí dotek a uchovat si ho navždy v paměti.

Dívka jako by vytušila nevyřčenou touhu a přivinula se k mému tělu stejným způsobem jako ke své partnerce. Její oděv ztratil náhle strukturu a stal se pouze přilnavou pavučinou. Lehce nadzdvižená noha jemně obkroužila moji. Cítím, jak její tělo vyzařuje žár v oblasti mého klínu. Nejedná se o teplo erotického vzrušení. To

teplo je jistota, klid, rovnováha, bezpečí, láska, dokonalost, harmonie a především odevzdanost. Žár narůstá a já se ztrácím...

Čas se zastavil.

*

Astrální šero pozvolna mizí. Stojím zmaten úplně sám u kamenné zídky. Snažím se co nejrychleji vzpomenout na poslední okamžiky setkání dřív, než se rozplynou, stejně jako město pode mnou a celý astrální svět kolem. Vzpomínám si.

*

Žár narůstá a já si neuvědomuji, plně zaujat děním v podbříšku, že se naše rty střetly v polibku tak jemném, jako by se chmýří z peří kolibříka otřelo o obláček sametové páry. Něžně jsem dívku pohladil po vlasech a pomalu zavřel ústa. Dívka lehce spustila ruku po mých zádech a uvolnila hebké sevření nohou. Chytla mě za ruku a pomalu vykročila podél kamenné zídky. Následoval jsem ji a po chvíli nesměle promluvil:

„Mohu-li soudit, v tvém zorném poli dominují především dívky?“

„Máš pravdu,“ odpověděla, aniž by cokoliv dodala.

„Já nejsem taky sám. Mám ženu, kterou miluji.“

Dívka pootevřela dlaň a naše ruce se rozpojily. Poté řekla:

„Já vím. Čas, který s ní strávíš, je nejlépe strávený čas tvého života. Chtěla jsem ti ukázat, co s ní můžeš prožívat každý den, když mi porozumíš a staneme se přáteli.“

Chvilí setrvala na místě, jako by se ujišťovala, zda jsem porozuměl jejím slovům, poté mě pohladila po paži a vydala se klidným krokem za svou přítelkyní, čekající na hranici astrálního šera.

© Sorveto
Obálka: © Viktor Bandík

<http://sorveto.sweb.cz>
sorveto@seznam.cz